

Откровението на Исус Христос – Номер две

Заветни имена

Jeff Pippenger

2023-08-10

В предишните статии включих много неща в опит още в началото да изложа някои основни отправни точки. Сега ще се постарая да бъда по-съсредоточен върху разглежданата тема. Благодаря ви за търпението.

Още от самото начало Бог се е стремил да увеличи нашето разбиране за това кой е Той и какво е Той. В това дело Той е използвал няколко средства, за да помогне на хората да разберат онова, което е било открито за Него, и едно от тези средства е употребата на „имена“ — както многото имена, дадени на Бога в Писанията, така и имената, дадени на Неговите избрани представители. Той избира представители на злото и на доброто.

Той също е използвал диспенсиационните промени на Своя избран заветен народ, за да увеличава постепенно през историята разбирането за Своя характер. Следователно историите на заветно-диспенсиационните промени по различни начини също говорят за увеличаването на истината относно Неговия характер и естество.

Ако пристъпим към първа глава на Откровение като към въведение и ключ за следващите глави, ще открием в началната глава определени истини, които оказват влияние върху останалата част от книгата. Една от тези истини е свързана с това кой е Исус Христос, и не просто с това, че Той е Алфа и Омега. Ако една истина е изложена в първа глава на Откровение, то тя несъмнено е изпитваща настояща истина за последното поколение, като последното поколение е „избраният род“, посочен от Петър.

Един от атрибутите на Христовия характер, които изследваме, е това, че Христос определя началото от края. Времето, когато Христос потвърди завета с мнозина за една седмица, представлява заветна диспенсиационна промяна от буквалния към духовния Израил. Диспенсиационните промени, посочени в Писанията, които всички говорят за нарастването на познанието относно характера и същността на Христос, бяха Аврам, Исаак, Яков, Йосиф, Мойсей, Христос, Уилям Милър и сто четиридесет и четирите хиляди. Има още една линия на диспенсиационни промени, която е наложена върху тази линия и която обозначава седем диспенсиации на Божията църква, представени от седемте църкви в Откровение 2 и 3, но до тях все още няма да се докосваме. Имаше диспенсиационна промяна при Адам и Ева, представена от времето преди грехопадението им и след грехопадението им, и, разбира се, промяна на диспенсиациите от времето преди потопа към времето след потопа в дните на Ной. Всички тези линии допринасят за светлината, с която се занимаваме, но сега се съсредоточаваме върху избрания народ.

Когато Христос започна Своето служение в началото на заветната седмица, Той бе кръстен.

И Исус, като се кръсти, веднага излезе от водата; и ето, небесата Му се отвориха, и Той видя Божия Дух да слиза като гълъб и да се спуска върху Него; и ето, глас от небесата, който казваше: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение. Матей 3:16, 17.

Първите думи на Бога, когато Исус излезе от водата, с което започна заветната седмица, бяха провъзгласяването от Отца, че Исус е Божият Син. Ако разбираме „правилото за първото споменаване“, този факт има огромна сила. Ако не го разбираме — не чак толкова.

В началото Бог създаде небето и земята. А земята беше безвидна и пуста; и тъмнина покриваше бездната. И Божият Дух се носеше над водите. Битие 1:1, 2.

Както в Битие, в церемонията на помазването са посочени трите лица на Божеството.

Истината, че Исус беше Божият Син, Давидовият Син и Човешкият Син, постоянно смушаваше книжниците и фарисеите през следващите три години и половина. Исус пророчески се промени от Исус в Исус Христос при Своето кръщение. Когато Исус беше кръстен, Той стана „Христос“, което означава „Помазаник“ и е думата „Месия“ на еврейски. И, разбира се, евреите очакваха Месия и знаеха, че Той ще бъде Давидовият Син. Когато Той беше „помазан“, за да започне най-свещените три години и половина в земната история, Той видя Светия Дух да слиза и чу Своя Отец да говори.

Това беше една твърде дълбока церемония на помазване, при която вестта, провъзгласена за Него и Неговото дело, беше, че „Той беше Божият Син“. Още по-смушавашо за юдеите беше не само това, че Той беше Божият Син, но и че Той заявяваше, като Божий Син — че всъщност беше Бог. Юдеите не можеха да приемат онова, което според тях представляваше такова богохулно твърдение! Дилемата за юдеите е дилемата на Авраам — защото Авраам беше баща на юдеите, баща на завета, а също и символ на вярата, необходима, за да се пребъдва в условията на завета.

Примерът на Авраам за вярата, необходима, за да се влезе в заветно отношение с Бога, изисква вашата вяра да бъде изпитана. Изпитанието на Авраам, което щеше да докаже дали вярата му е била истинска или самонадеяност, се основаваше на това да се покаже дали той ще последва Божието слово — дори ако то изглеждаше да противоречи на предишното Божие слово. Авраам знаеше, че човешкото жертвоприношение е убийство и че то представлява идолопоклонническите практики на идолопоклонническите народи, сред които тогава живееше. Книжниците и фарисеите знаеха от самото начало на своята заветна история, че Бог е само един Бог, и също така знаеха, че Исус претендираше да бъде втори Бог. Те бяха подложени на своето последно изпитание.

Слушай, Израилю: Йехова, нашият Бог, е един Господ. Второзаконие 6:4.

В историята, в която Мойсей записа предишния стих, Бог вече беше казал на Мойсей, че отсега нататък Той трябва да бъде познаван като Йехова. Той вече не трябваше да бъде само Господ Бог Всемогъщ, но от този момент нататък трябваше да бъде познаван като Йехова. Тъкмо в самата история, в която Той още повече разгръща разбирането за Своя характер,

както е представен чрез имената Му, Той също така настойчиво известява на древния Израил, че Бог е един Бог. Какво трябваше да мислят юдеите от дните на Христос?

По-късно в Неговото служение, когато то достигна своята кулминация в Триумфалното влизане в Йерусалим, юдеите отново бяха смаяни, че Исус допуска децата да възпяват Неговата прослава.

А множествата, които вървяха пред Него и които Го следваха, викаха, казвайки: Осанна на Давидовия Син! Благословен е Онзи, Който иде в името Господне; Осанна във висините. Матей 21:9.

Редът от песента, който докарваше фарисеите до безумие, беше онази част, която посочваше Исус като Давидовия Син и същевременно показваше, че Давидовият Син беше името на Господа. В началото на Неговото служение, при тържественото влизане и, разбира се, при кръста, спорът включва вълнение около името на Исус.

Тогава юдейските първосвещеници казаха на Пилат: Не пиши: Юдейският цар; а че Той каза: Аз съм Юдейски цар. Йоан 19:21.

Разбира се, би било по същество правилно Пилат да бе променил надписа така, че да гласи: „Аз съм, Царят на юдеите“, защото „Аз Съм“ бе името, което Исус многократно заявяваше за Себе Си. Разбира се, да се прилага тази погрешна логика, за да се променя Божието Слово, особено когато става дума за разказа за кръста, е нещо, което хората никога не биха сторили, нали? Исус беше „Царят на юдеите“, но Той беше и „Аз Съм“, така че твърдението „Аз съм, Царят на юдеите“ в известен смисъл е вярно, но това не е същността на въпроса.

От началото, през цялата среда и до края на трите години и половина Неговото име беше повод за вълнение. Има много неща, които трябва да се разберат относно поредицата от заветни имена, но тук желая да покажа, че в края на древния Израил, в юдейската църква, настъпи разтърсване, което беше свързано с името на Христос. Като Син Давидов Той притежаваше пълномощията да бъде Месията; като Син Божий, (в смисъл, че е и Бог) и като Човешкият Син, Исус представи огромно изпитание за избрания народ. Как можеше този човек да претендира, че е Бог и също Божи Син, когато Моисей, в началото на тяхната заветна история, беше толкова категоричен, че Бог е един Бог?

И все пак това бе целта на Христос, Който ходеше между човеците. Бог беше в Него и примиряваше човеците със Себе Си, и вършеше това, като допускаше хората да видят Исус, Който ясно и непосредствено учеше, че ако сте видели Него — видели сте Отца. Тази история представлява края на буквалния Израил като Божи избран народ, а в началото имаше спор, белязан от въпроса кой и какъв е Бог.

И фараонът каза: Кой е Господ, та да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам Господа и няма да пусна Израил. Изход 5:2.

Фараон изразява не само символа на атеистичното дръзко противопоставяне срещу познанието за Бога, но също така изразява и египетското разбиране относно Бога на Авраам.

И Господ многократно е казвал, че Неговите чудни дела в Египет са били, за да позволят на човечеството да познае кой е Той. Историята за началото на буквалния Израил като Божи избран народ е прообраз на края.

И в двете истории се наблюдава липса на разбиране относно това Кой и какво е Бог, което е свързано с различните Му имена; но по-важното за нашето разглеждане е, че историята на Христос при края на Израил като избран народ показва, че една от основните причини, поради които юдеите се препънаха в приемането на своя Месия, беше, че Божието Слово в началото на тяхната заветна история бе заявило, че Той е един Бог. Каква дилема!

И след това те не смееха вече да Му зададат никакъв въпрос. А Той им каза: Как казват, че Христос е Давидов Син? А сам Давид казва в книгата на Псалмите: „Господ рече на моя Господ: Седни отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие.“ И тъй, Давид Го нарича Господ; как тогава Той е негов Син? Лука 20:40–44.

Това е последният период на въпроси и отговори за юдеите, защото след това взаимодействие „не посмяха вече да Му зададат нито един въпрос“. Той току-що бе отговорил на последния въпрос от Своето служение към изгубения дом (а в пророческия разказ винаги има изгубен дом), и тогава Той повдига въпроса за Своето име като „Син Давидов“, а следователно и като Месия. През всичките три години и половина спорът включва различните Му имена, които представят Неговия характер и естество. За Неговото име се говори в началото, при Неговото кръщение, а след това и в последното Му взаимодействие с изгубения дом при тържественото влизане и на кръста, наред с други пасажии в евангелията.

Фарисеите се бяха струпали близо около Исус, докато Той отговаряше на въпроса на книжника. А сега, обръщайки се към тях, Той им зададе въпрос: „Какво мислите за Христос? Чий син е Той?“ Този въпрос бе предназначен да изпита тяхната вяра относно Месията — да покаже дали Го смятат просто за човек, или за Божия Син. В хор от гласове дойде отговорът: „Давидовият Син.“ Това беше титлата, която пророчеството бе дало на Месията. Когато Исус разкриваше Своята божественост чрез могъщите Си чудеса, когато изцеляваше болните и възкресяваше мъртвите, хората се питаха помежду си: „Не е ли Това Давидовият Син?“ Сирофиникийката, слепият Вартимей и мнозина други бяха викали към Него за помощ: „Смили се над мене, Господи, Ти, Давидов Сине.“ Матей 15:22. Когато влизаше в Ерусалим, Той бе приветстван с радостния възглас: „Осанна на Давидовия Син! Благословен, Който иде в името Господне.“ Матей 21:9. И малките деца в храма същия ден бяха повторили това радостно славословие. Но мнозина, които наричаха Исус Давидов Син, не признаваха Неговата божественост. Те не разбираха, че Давидовият Син беше също и Божият Син.

„В отговор на твърдението, че Христос беше Давидов Син, Исус каза: „Как тогава Давид чрез Духа [Духа на вдъхновение от Бога] Го нарича Господ, като казва: „Рече Господ на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как е Той негов Син? И никой не можеше да Му отговори нито дума; нито се осмели вече някой от онзи ден нататък да Му задава повече

въпроси.“““ Копнежът на вековете, 609.

Неговото помазване като Месия и последното Му взаимодействие с онези, които дойде да спаси, бе относно Неговата божественост, символиката на Неговите имена и, разбира се, правилото за първото споменаване. Исус завършва прякото Си дело за юдеите, като използва историята на буквалния Давид, за да поучи за духовния Давид. Защо Давид би говорил за това, когато Господ казва на Господа да седне на престола с Него? Защото цар Давид в началото представлява духовния Цар Давид в края. Единственият начин правилно да се разбере последното изявление на Исус към изгубения дом беше да може да се приложи правилото за първото споменаване, а това не може да бъде направено, ако не познаваш това правило.

Неговото последно изявление към изгубения дом изискваше разбиране на правилото за първото споменаване, за да бъде разбрано. Исус използва Давид и Давидовия Син, за да представи истината на изгубения дом в Своето последно изявление. В края на краищата те бяха домът на Давид. Следователно Исус взе бащата (Давид) и го обърна към детето (Давидовия Син), а също така взе сина (на Давид) и го обърна към неговия баща (Давид). Той обърна бащата към детето, както е пророкувано да стори вестта на Илия в „последните дни“. Това беше Неговата последна вест към древния буквален Израил и тя беше илиева вест, защото се основаваше на правилото за първото споменаване. Следователно правилото за първото споменаване също потвърждава вестта на Исус като илиева вест въз основа на самото правило. Правилото за първото споменаване изисква, ако илиевата вест на Йоан Кръстител е била първата от последната предупредителна вест към изгубения дом на Израил, тогава и последната вест, дадена на тях, също би била илиевата вест. И така и беше...

Като се каза всичко това, сега бих извел от него една поука, основана върху правилото за първото споменаване — Алфата и Омегата. В началото на древния Израил имаше спор относно разбирането за това кой и какво е Бог, който предобразяваше същия спор в края на древния Израил. В края на древния Израил делото на Христос включваше да научи изгубения дом Израилев кой и какво е Бог. В историята на края имаше съпротива срещу Христос, която се основаваше на една първоначална истина, установена в началото. Съвременният духовен Израил ще притежава същите пророчески характеристики в своята история.

В началото на адвентизма историците ни осведомяват, че милеритите са били съставени предимно от две християнски деноминации: Методистката и Християнската връзка. Основните вярвания на методизма се основаваха върху воденето на правилен християнски живот. Те имаха „метода“. Основното вярване на Християнската връзка би могло да се обобщи като противопоставяне на католическата доктрина за Троицата.

Доколкото са стигнали моите изследвания, практически цялото ръководство на милеритите се е придържало към това учение на „Christian Connection“. Съществуват много клонове на Реформното движение на адвентистите от седмия ден (SDARM), които все още поддържат и

пропагандират първоначалното милеритско разбиране за „антитринитаризъм“. Дилема (и настоящ източник на спор) за онези, които запазват разбирането на пионерите, е била и винаги ще бъде как да отговорят на многобройните и разнообразни пасажии, в които сестра Уайт пряко се противопоставя на доктриналната позиция, която те поддържат и пропагандират?

„Получих наставление да кажа: възгледите на онези, които търсят напреднали научни идеи, не бива да бъдат приемани с доверие. Правят се такива представяния като следните: „Отец е като светлината невидима; Синът е като светлината възплътена; Духът е светлината, разляна навред.“ „Отец е като росата, невидима пара; Синът е като росата, събрана в прекрасна форма; Духът е като росата, паднала върху седалището на живота.“ Друго представяне е следното: „Отец е като невидимата пара; Синът е като оловния облак; Духът е дъждът, паднал и действащ с освежаваща сила.“

„Всички тези спиритистически представи са просто нищожност. Те са несъвършени, неистинни. Те отслабват и принижават Величието, с което никакво земно подобие не може да бъде сравнено. Бог не може да бъде сравняван с нещата, които ръцете Му са направили. Това са само земни неща, страдащи под Божието проклятие поради греховете на човека. Отец не може да бъде описан чрез земните неща. Отец е цялата пълнота на Божеството телесно и е невидим за смъртния поглед.“

„Синът е цялата пълнота на Божеството, явена. Божието Слово Го обявява за „точния образ на Неговото същество“. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Тук е показана личността на Отца.

„Утешителят, Когото Христос обеща да изпрати, след като се възнесе на небето, е Духът в цялата пълнота на Божеството, Който явява силата на Божествената благодат на всички, които приемат и вярват в Христос като свой личен Спасител. Има три живи личности на небесното триединство; в името на тези три велики сили — Отец, Синът и Светият Дух — се кръщават онези, които приемат Христос чрез жива вяра, и тези сили ще сътрудничат с послушните поданици на небето в техните усилия да живеят новия живот в Христос.“ *Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.*

Откъсът определя „представите на онези“, които определяха Отца, Сина и Духа чрез „земни неща“. След това тя казва: „Отец не може да бъде описан чрез земните неща.“ Обърнете внимание на две положения, които тя изтъква, макар едното да може да прозвучи като противоречие. Тя посочва едно лъжливо описание на Божеството, което, ако щете, отъждествява три бога. Това е лъжливо описание на Божеството, но тя не прави никакъв коментар относно факта, че това лъжливо определение на Божеството е също така неправилно и поради това, че посочва погрешен брой богове в Божеството.

Също така забележете, че тя казва, че земните неща не могат да бъдат използвани, за да опишат Отца. В самото това твърдение тя самата използва земни неща. Хората са тези, които имат деца, майки и бащи, лели и братовчеди. А Исус ни казва, че в небето и на новата земя вече няма да има женене, защото ще бъдем като ангелите. Няма ангели — момчета и

момичета. Понятийните названия, използвани от човешките същества, за да определят взаимоотношенията си едни с други, са били употребени от Бога, за да ни наставлява относно Неговото естество и характер, но дори и „земните неща“, които вдъхновението е използвало, за да поучава хората относно Божия характер и естество, са несъвършени.

Било ни е казано, че „има три живи Личности на небесното трио“ ... „Отец, Синът и Светият Дух“. Мерзост е към тези три Личности да се прикачват земни спиритистки възгледи, но не е мерзост към библейското определение на Божеството да се прикачва „името на тези три велики сили“.

Пророчицата казва, че „името“ на трите велики сили, които съставляват Божеството, е Отец, Синът и Светият Дух. Както при всяка библейска истина, когато се събере ред върху ред, пълното свидетелство трябва да се състои от всеки ориентир, който е бил открит. Свидетелствата на пророците трябва да бъдат съчетани. Даниил дава на Христос името Палмони (наред с други имена, но това е само пример). Йоан Го нарича Алфата и Омегата, а Мойсей Го нарича Йехова. Според Елън Уайт Неговото име е Отец, Синът и Светият Дух.

„Сатана е... постоянно зает да налага фалшивото — за да отклони от истината. Самата последна измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18). Сатана ще действа изкусно, по различни начини и чрез различни средства, за да разклати доверието на Божия остатъчен народ в истинното свидетелство.

„Ще бъде разпалена омраза срещу Свидетелствата, която е сатанинска. Действията на Сатана ще бъдат насочени към това да разколебят вярата на църквите в тях, и то поради следната причина: Сатана не може да има тъй свободен път, за да въвежда своите измами и да обвързва души в своите заблуди, ако се вслушват в предупрежденията, изобличенията и съветите на Божия Дух.“ Избрани вести, книга 1, 48.

Като кратка странична бележка към този пасаж: Йоан е заточен на Патмос заради Божието слово и свидетелството за Исус. Третата ангелска вест има две целеви аудитории: онези извън адвентизма и онези вътре в адвентизма. Йоан представлява адвентист, който не само е преследван от света поради послушанието си към Библията, но също така е преследван и заради послушанието си към писанията на Духа на пророчеството. Преследването, насочено срещу Духа на пророчеството, идва отвътре, а не отвън.

В началото на древния Израил, след четиристотин години в Египет, онези, които трябваше да бъдат избраният заветен народ, вече не пазеха съботата. Те не познаваха характера и естеството на Христос. Те се придържаха към погрешни разбирания за Бога, които бяха усвоили по време на робството. Десетте язви; избавлението при Червеното море; небесната манна; светилището и цялото му обзавеждане; свещените обреди; дворът, Светото място и Пресвятото място; Божият закон; Канарата, която ги следваше; водата, която излезе от Канарата, която ги следваше, и дори змията на пръта — всичко това имаше за цел да увеличи познанието за Бога в Неговия избран народ. Това беше прогресивно образование. Това прогресивно образование продължи, докато книжниците „не смееха вече да Му

задават въпроси“, и тогава Той посочи самия последен предмет, който те щяха да имат в открито обсъждане с Него, и той се отнасяше до името на Давид и до това кой и какво е Христос.

В началото на съвременния духовен Израил, след 1260 години в духовен Вавилон, онези, които трябваше да бъдат избраният народ на завета, вече не пазеха съботата. Те не познаваха характера и естеството на Христос. Те се придържаха към погрешни разбирания за Бога, които бяха усвоили по време на плена. Историята на адвентизма, с всичките му ориентири, отстъпления, компромиси и вътрешни борби, достигна до една точка през 1880-те години, когато беше публикувана „Копнежът на вековете“. В тази книга, на страница 671, е утвърдено едно разбиране за Божеството, което е развито далеч отвъд разбирането, дошло от осемнадесети век.

Древният Израил имаше спор в края на своята история, породен от ограничено разбиране за Божеството, основано върху разбиране, произтичащо от началната му история.

Свидетелството на Исус казва, че било Отец, било Синът, било Светият Дух — всички Те са „цялата пълнота на Божеството телесно“ (Колосияни 2:9). Библейското свидетелство казва: „Слушай, Израилу: Йехова, нашият Бог, е един Йехова“ (Второзаконие 6:4).

Съвременният Израил поддържа различни възгледи относно Божеството, и само един от тях е правилен. В края на съвременния Израил Бог ще завърши делото по разкриването на Своя характер, като го извърши, докато времето на благодат все още трае. Това е, което Той направи за юдеите, и Той никога не се променя. Сигурно е, че ще продължаваме да растем в разбирането си за Божието естество и характер през цялата вечност, но е съществувала целенасочена пророческа линия на истината, която разкрива Божиите усилия да образува Своя народ относно Самия Себе Си, и тази история е част от обучението, което Той се стреми да преподава сега, а информацията, намираща се в пророческото слово относно този образователен процес, посочва край на обсъждането, който съответства на приключването на благодатното време.

„Христос е предсъществуващият, самосъществуващият Божи Син... Говорейки за Своето предсъществуване, Христос връща ума назад през безначални векове. Той ни уверява, че никога не е имало време, когато Той да не е бил в тясно общение с вечния Бог. Онзи, чийто глас юдеите тогава слушаха, е бил с Бога като Един, отгледан при Него.“ Signs of the Times, August 29, 1900.

„Той беше равен на Бога, безкраен и всемогъщ.... Той е вечният, самосъществуващ Син.“

„Макар Божието Слово да говори за човешкото естество на Христос, когато Той бе на тази земя, то също така говори категорично и относно Неговото предсъществуване. Словото съществуваше като Божествено Същество, именно като вечния Божи Син, в съюз и единство със Своя Отец. От вечността Той бе Посредникът на завета, Онзи, в Когото всички земни народи, и юдеи, и езичници, ако Го приемеха, трябваше да бъдат благословени. „Словото беше у Бога, и Словото беше Бог.“ Преди да бъдат създадени

хора или ангели, Словото беше у Бога и беше Бог.“ Review and Herald, 5 април 1906 г.

В разглеждания пасаж тя цитира още от съвсем първите думи на Йоан.

В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в началото беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. Йоан 1:1–3.

В началото имаше най-малко двама Богове, защото Йоан току-що каза: „Словото беше Бог и беше у Бога.“ В първия стих на Битие еврейската дума „Elohim“ е преведена като Бог. Често в Божието слово „Elohim“ е поставена в граматична структура, която обозначава един-единствен Бог, но въпреки това тя е в множествено число. Йоан премахва възможността „Elohim“ в този стих да се разбира като един-единствен Бог чрез второто си свидетелство по този въпрос. Неговото свидетелство установява, че има най-малко двама Богове.

Още по-смушаващо за антиринитаристите, които изповядват, че поддържат Духа на пророчеството, е това, че в началото „Божият Дух се носеше над водата“. Дали „Духът“, който се носеше над водата, е Отец или Синът, или е третата личност на небесното трио, както сестра Уайт Го назовава? След първите три стиха от Евангелието на Йоан следват тези думи.

В Него беше животът; и животът беше светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я обзе. Йоан 1:4, 5.

Позоваването на светлина и тъмнина е в пълно съответствие с началото на Битие, където се казва.

И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. И Бог видя светлината, че беше добро; и Бог отдели светлината от тъмнината. Битие 1:3, 4.

Ще се върнем след малко към тези два успоредни пасажа за светлината, която е предметът в разказа за сътворението, следващ след въведението на Божеството. В началото първата истина, която е разгледана, е съставът, или природата, на Божеството. Но пасажът не завършва до втора глава, трети стих, където откриваме, че последните три думи в разказа за сътворението започват с трите еврейски букви, които заедно образуват думата, превеждана като „истина“.

Началото на разказа за сътворението представя Божеството, след това излага творческата сила на Неговото слово, а после завършва пасажа с божествен подпис, представящ истината, вестта на третия ангел и Божието име, представено чрез Алфа и Омега.

И на седмия ден Бог завърши делото, което бе направил; и почина на седмия ден от всичките дела, които бе направил. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него почина от всичките Си дела, които Бог сътвори и направи. Битие 2:2, 3.

Краят на първите истини, преподавани в Божието Слово, представлява кулминацията на този пасаж. Той завършва с трите думи „Бог“, „сътвори“ и „направи“, като по този начин подчертава началото на пасажа, но също така — и не по-малко важно — подчертава съботата на седмия ден. Съботата, разбира се, е символът на творението и знамениято между Бога и Неговия избран народ. „Истината“ е представена в трите букви, с които започва всяка от тези последни три думи на творението. Свидетелството подчертава колко значима и важна е истината за съботата, но също тъй дълбоко е и това, че тези три букви представляват и трите стъпки на вестите на първия, втория и третия ангел. Така още в самия първи пасаж на Библията съботата като знамение на Божията творческа сила е също така посочена като изпитният въпрос в края на времето. Последната книга на Библията дава трети свидетел, който да придружи свидетелството на Йоан в неговото евангелие.

Йоан до седемте църкви, които са в Азия: благодат вам и мир от Онзи, Който е, и Който е бил, и Който иде; и от седемте Духове, които са пред Неговия престол; и от Иисус Христос, Който е верният свидетел, първородният от мъртвите и князът на земните царе. На Него, Който ни възлюби и ни уми от греховете ни в Своята кръв, и ни направи царе и свещеници на Своя Бог и Отец — на Него да бъде слава и господство во веки веков. Амин. Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око, и онези, които Го прободоха; и ще заридаят заради Него всички земни племена. Да, амин. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, казва Господ, Който е, и Който е бил, и Който иде, Вседържителят.

Аз, Йоан, който съм и ваш брат, и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исус Христос, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството на Исус Христос. В Господния ден бях в Духа и чух зад себе си силен глас като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, първият и последният; и: Каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:4–11.

Първите три стиха на първата глава на Откровение определят последната предупредителна вест и начина, по който тази вест се предава от Бога на човечеството. Те също заявяват, че това е Откровението на Исус Христос, като по този начин отбелязват разграничение между книгата Откровение и книгата Даниил. Едната е пророчество, другата — откровение.

„В Откровението се срещат и завършват всички книги на Библията. Тук се намира допълнението към книгата на Данаил. Едната е пророчество; другата — откровение. Книгата, която бе запечатана, не е Откровението, а онази част от пророчеството на Данаил, която се отнася до последните дни. Ангелът заповяда: „А ти, Данаиле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края.“ Данаил 12:4.“ Деяния на апостолите, 585.

В книгата Откровение има пророчески линии, които трябва да бъдат разпознати и събрани ред след ред. Всички тези пророчески линии завършват в книгата Откровение, но книгата, която беше запечатана, не беше книгата Откровение; и не беше просто книгата на Даниил, която бе запечатана, а онова, което бе запечатано в книгата на Даниил, беше „онази част от

пророчеството на Даниил, отнасяща се до последните дни“.

„Последните дни“ могат да бъдат разбирани в общ смисъл, но за да ги разбираме като вдъхновени думи (какви са), е необходимо също да преценим дали към израза „последните дни“ е прикрепена пророческа символика. „Последните дни“ са определен период от пророческата история, за който съществуват много линии на потвърждение. Надявам се в близко бъдеще да изложа тази история. По-конкретно, това е историята от 1798 година до приключването на благодатното време. Един начин това да се разпознае е, че в буквалното служене на светилището имаше един ден от годината, който представляваше съд, и това беше Денят на умилоствението. Тази буквална церемония предобразяваше онова, което сестра Уайт нарича антитипичния Ден на умилоствението. Пророческият или духовният Ден на умилоствението представлява „последните дни“ на благодатното време; той представлява периода на окончателния съд.

Запечатаното пророчество в Даниил беше двойко. Имаше пророчество, отнасящо се до последните дни, което милеристите разпознаха и което възвести откриването на съда. Този пасаж от Даниил е представен чрез видението при река Улай в осма и девета глава. Другото пророчество, което беше запечатано в Даниил, възвестява приключването на съда, и края на адвентизма, и края на Съединените щати, и края на света. Това видение беше представено от река Хидекел.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се сбъднат.“
Свидетелства към проповедниците, 112, 113.

Видението при Улай бе запечатано през 1798 година и се отнася до Божието светилище и Неговия народ. Видението при Хидекел бе запечатано през 1989 година, когато, както е описано в Даниил единадесета глава, четиридесети стих, страните, представящи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати, и се отнася до враговете на Божия народ. Двете видения функционират така, както седемте църкви и седемте печата в книгата Откровение. Едното е вътрешната история на църквата, а другото е външната история на църквата, и и двете обхващат цялата ѝ история и са „особено за“ „тези последни дни“.

Но макар да ни се казва, че книгата Откровение не е запечатаната книга, също така ни се казва, че тя е запечатана книга.

„Откровение е запечатана книга, но то е и отворена книга. То описва чудни събития, които предстои да се случат в последните дни от историята на тази земя. Ученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея е подета същата линия на пророчество, както в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като по този начин показва, че трябва да им се отдаде важност. Господ не повтаря неща, които не са от голямо значение.“ Manuscript Releases, том 9, 8.

Книгата Откровение е разпечатана, защото пророчествата в Даниил са разпечатани, а самите пророчески линии, които са били разпечатани в Даниил, са същите линии, които се намират в Откровение. Това, което е било запечатано в книгата Откровение, е била част от Откровение, свързана особено с Божия народ в „последните дни“. Когато сестра Уайт е написала това изказване, „седемте гръма“ по времето, когато го е писала, са били запечатани, затова тя е написала, че „това е запечатана книга“. Тя също така е казала, че книгата Даниил е била „книгата, която беше запечатана“, в минало време. За нея тя е била разпечатана през 1798 година.

Онова, което беше запечатано относно седемте гръмове приживе ѝ, не беше просто бъдещите събития, представени от седемте гръмове, а преди всичко това, че „седемте гръмове“ представят факта, че началото на адвентизма е паралелно на края на адвентизма. „Седемте гръмове“ разкриват най-важното пророческо правило, необходимо за разбирането на Откровението на Исус Христос, като същевременно разкриват и едно свойство на Божието естество и характер — че Той е началото и краят на всички неща. Пророчеството посочва, че съществува целенасочено развитие на истините, свързани с Божието естество и характер.

Исус, когато е представен като „Лъвът от Юдовото племе“, символизира делото, което извършва, като разкрива истината постепенно и систематично в хода на историята. Той запечатва пророческото слово до онзи момент във времето, когато то трябва да бъде разбрано. Той запечатва и разпечатва истината с цел поучение. Като Палмони, Исус е Чудният Изчислител, Владетелят на времето, който управлява Неговата-история. Като Алфа и Омега Той е, наред с другото, Владетелят на езика. Като Лъвът от Юдовото племе Той е Този, Който определя кога истината да бъде разкрита на хората.

В първа глава на Откровение, след първите три стиха, Божеството е представено като три отделни Лица.

Йоан — до седемте църкви, които са в Азия: Благодат вам и мир,

от Онзи, Който е, Който е бил и Който иде;

и от седемте Духа, които са пред Неговия престол;

И от Исус Христос, Който е верният свидетел, първороденият от мъртвите и владетелят на земните царе. Откровение 1:4, 5.

Въведението към последната книга на Библията ясно отправя поздрав към Божията църква, който разкрива Отца, Духа и Сина. Завършекът на Божието Слово повтаря началото и, като прави това, подчертава значението на правилното разбиране на Божеството. То прави това за онези, които ще бъдат филиделфийци и ще съставят сто четиридесет и четирите хиляди. Те са последният заветен народ, който е бил предобразяван по всички линии на заветната история. Тези свидетелства, наред с други истини, установяват, че Бог постепенно се е стремил да увеличи познанието за Своята природа и характер през цялата пророческа история.

Най-великият символ в Библията за липсата у човека на познание за Бога беше фараонът, който представляваше Египет — символ на целия свят и следователно на цялото човечество. Този ориентир поставя началото на процеса в началото на буквалния Израил, когато Бог се стремеше да направи името Си познато. В края на буквалния Израил спорът относно Божието име се повтори. В края на буквалния Израил Исус отбеляза Своего взаимодействие с юдеите, като посочи историята на Давид и използва „правилото за първото споменаване“, за да представи окончателното изявление относно лаодикийската слепота на юдеите. Те не можеха да разберат какво им казваше, защото не познаваха правилото на Алфа и Омега, нито познаваха Алфа и Омега, Който стоеше пред тях.

В началото на духовния Израил се повтаря спорът, предобразен в историята на Моисей. Докато адвентизмът е преминавал през историята на „последните дни“, са били давани много възможности за по-дълбоко разбиране на Алфа и Омега, както беше и в случая с древния Израил. Ще настъпи момент, когато в края на адвентизма повече няма да се задават въпроси, както беше и в дните на Христос.

Връщайки се към пасаж в първата глава на Откровение, виждаме, че благодат и мир се изпращат от Онзи, Който е, и Който е бил, и Който иде, а също и от седемте Духа, и също от Исус. Божеството е представено като Исус, седемте Духа и Онзи, Който е, и Който е бил, и Който иде, като по този начин ни се дава да разберем, че Отец е Този, Който притежава характеристиките, представени като Този, Който е, бил е и иде. Тези характеристики представят вечната природа на Бога. Той винаги е съществувал, а в стихове осми и девети именно това свойство е ясно приписано на Исус.

Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, казва Господ, Който е, и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият. Аз, Йоан, който съм и ваш брат, и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Иисуса Христа, бях на острова, наречен Патмос, заради словото Божие и заради свидетелството на Иисуса Христа. Бях в Духа в Господния ден и чух зад себе си силен глас, като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, първият и последният; и каквото видиш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:8–11.

Онези, които имат Библия, в която думите на Исус са отпечатани в червен цвят, знаят, че в стихове осем и единадесет говори именно Исус. В тези стихове Исус посочва, че притежава същото вечно естество като Отец, когато се отъждествява като „Господ, Който е, и Който е бил, и Който иде“; и Исус също така добавя, че е „Всемогъщият“.

Първото нещо, което Исус казва в началото на книгата Откровение — книгата, която заявява, че е Откровението на Исус Христос — е, че Той е Алфа и Омега, че и Той е вечен, както е Отец, и че и Той е Всемогъщият Бог. Свойствата на Божието естество са самите първи думи в книгата Откровение от Исус. Тези свойства са преки препъникамъни за адвентистите, които все още защитават първоначалната позиция относно Божеството. Те вярват, че е имало време, когато Отец е породил Своя Син.

Краят на книгата Откровение е в съгласие с началото на книгата Откровение.

Второто пришествие следва описанието на Божеството. В двадесет и втора глава откриваме, че краят на книгата е в съгласие с нейното начало, а стих дванадесети съответства на стих седми от първа глава, като се отнася до Второто пришествие.

И ето, ида скоро; и Моята награда е с Мене, за да отплатя на всекиго според делата му. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, първият и последният. Блажени са онези, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат право на дървото на живота и да влязат през портите в града. А вън са псетата, чародейците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всеки, който обича и върши лъжа. Аз, Исус, изпратих Своя ангел, за да ви засвидетелства това в църквите. Аз съм коренът и потомъкът на Давид, светлата утринна звезда. И Духът и невестата казват: Дойди. И който чува, нека каже: Дойди. И който е жаден, нека дойде. И който желае, нека вземе даром водата на живота. Откровение 22:12–17.

След като се позовава на Второто пришествие, Исус, както и в първа глава на Откровение, се отъждествява като Алфа и Омега. След това Той добавя разграничението между онези, които биха чули, и онези, които не биха чули какво Духът казва на църквите. Той се позовава на процеса на предаване, онагледен в стихове 1–3 на първа глава, като посочва, че е изпратил Гавриил с вестта до Йоан.

След това Той се връща към последното изявление, което направи пред книжниците и фарисеите в края на древния Израил. Той свързва заедно и двата края — на буквалния и на духовния Израил — като в Откровение дава отговор за онези в „последните дни“ на онова, което юдеите в своите „последни дни“ не можаха да разберат. Той казва, че е коренът (началото) и потомъкът (краят) на Давид. Темата за Давид и неговия Господ бе последното изявление, което Исус направи пред придиричливите юдеи, и тя предобразява окончателното провъзгласяване за онези в последните дни, които според вестта към Филадельфийската църква твърдят, че са юдеи, а не са.

Ето, Аз ще направя онези от сатанинската синагога, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат; ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти и да познаят, че Аз те възлюбих. Понеже си опазил словото на Моето търпение, и Аз ще те опазя от часа на изкушението, който ще дойде върху цялата вселена, за да изпита онези, които живеят на земята. Откровение 3:9, 10.

Онези, които се покланят в нозете на светиите, са лаодикийски адвентисти, които са били избълвани от устата на Господа.

„Вие мислите, че онези, които се покланят пред нозете на светиите (Откровение 3:9), накрая ще бъдат спасени. Тук трябва да се размина с вас; защото Бог ми показа, че тази група бяха изповядващи се адвентисти, които бяха отпаднали и „повторно разпъват за себе си Божия Син и Го излагат на явно поругание“. И в „часа на изкушението“, който още предстои, за да се прояви истинският характер на всекиго, те ще узнаят, че са изгубени завинаги; и, съкрушени от душевна мъка, ще се поклонят пред нозете на

светиите.“ Word to the Little Flock, 12.

Според Библията и Духа на пророчеството онези, които се покланят при нозете на светиите, са членове на синагогата на Сатана. Те твърдят, че са юдеи, но не са. Праведните адвентисти са тези, към които е отправено посланието до църквата във Филадельфия. Сто четиридесет и четирите хиляди са филиделфийци, а юдеите, които казват, че са, но не са — са лаодикийци. Има две групи верни хора в „последните дни“: сто четиридесет и четирите хиляди и онези, които са мъченици. Само две от седемте църкви са без каквато и да било критика. Едната е Филадельфия, представляваща онези, които никога не умират, а другата е Смирна, представляваща верните мъченици. Мъчениците и онези, които не умират — Смирна и Филадельфия — са единствените църкви от седемте, към чието послание не е прикрепено никакво осъждане. И все пак и двете църкви трябваше да се справят с онези, които твърдяха, че са юдеи, но не бяха. Това е така, защото всички те са членове на една и съща църква в „последните дни“, изправена пред едни и същи обстоятелства: едната група е определена да свидетелства с кръвта си, представена от Моисей на планината на Преображението, а другата група е представена от Илия, който никога не умря.

И до ангела на смирненската църква пиши: Това казва Първият и Последният, Който беше мъртъв и оживя: Зная твоите дела, и твоята скръб, и сиромашията ти (но ти си богат), и зная хулата на онези, които казват, че са юдеи, а не са, но са сатанинска синагога. Не бой се от онова, което ти предстои да пострадаш: ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани; и ще имате скръб десет дни: бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венец на живота. Откровение 2:8–10.

Когато Исус описва тежките обстоятелства на смирненската църква, Той прави само една положителна забележка, като казва: „но ти си богат“, с което ги противопоставя на членовете на синагогата на Сатана, които не са богати. Онези в Откровение, които са адвентисти и мислят, че са богати, а не са, са юдеите, които казват, че са юдеи, а не са — защото те са лаодикийски адвентисти от седмия ден.

В началото на Откровение Божеството е представено като три Лица, а в края на книгата Откровение Исус и Духът са споменати непосредствено, но не и Отец. Това няма значение, защото принципът „ред след ред“, съчетан с това, че първото осветлява последното, изисква Отец да бъде разпознат в последните стихове на Откровение, понеже Той вече е посочен като присъстващ там в първите стихове. Това не се различава от Евангелието от Йоан, първа глава, където Йоан не назовава непосредствено Духа, но се разбира, че Духът е там, защото Духът е бил там още първия път, когато е бил написан изразът „в началото“. Свидетелството на Йоановото евангелие в първа глава започва със същия израз: „в началото“.

„Началото“ е пророчески символ и трябва да се разглежда според пророческите правила, включително ред след ред. Началото на Моисей е началото на Евангелието от Йоан, е началото на книгата Откровение и е също така край на Откровение. В две от тези четири линии и трите Личности на небесното Трио са назовани; в едната линия (Евангелието на Йоан) Духът може да отсъства, а в четвъртата линия Отец отсъства; но когато бъдат събрани

заедно, и трите Божествени Личности са представени и в четирите линии.

Христос дойде, за да направи Отец познат, а Светият Дух дойде, за да направи Сина познат. И тримата принесоха вечни жертви. Отец така възлюби света, че даде Исус; Исус така възлюби света, че се съгласи да приеме върху Себе Си за вечността плътта на онези, които бе създал. Какъв вид себеотдаване е представено в деянието на Твореца, Който избира да стане част от Своето творение? Третото лице на Божеството отдаде Себе Си, защото е приело положението да обитава в сътвореното същество, наречено човечество — през цялата вечност.

Вероятно поради тази причина Светият Дух многократно е свързван със символи на Божия народ. Той е Лицето на Божеството, което трябва да пребъдва с човешкото творение. Ето защо символите на Светия Дух в Писанията по-често, отколкото не, са представени чрез символ, който представлява както Светия Дух, така и човечеството. В началото Духът се носеше над водите.

И ми казва: Водите, които видя, където седи блудницата, са племена и множества, и народи, и езици. Откровение 17:15.

Единствената принадлежност в светилището, издигнато от Мойсей, за която не бе даден образец, подробно определен, за да го следват работниците, беше седемразклонният светилник. Светилникът представя съчетанието на човешкото с божественото. Поради тази причина устройството на светилника беше единственият предмет в светилището, в който бе оставено място за приноса на човека. Седемте светилника, сред които ходи Христос, са посочени като седемте църкви; но светилникът се поддържа с масло, което представлява Светия Дух, а фитилите на светилата, които поддържаха пламъка за светлина, бяха направени от употребяваните бели ленени дрехи на свещениците, представляващи Христовата правда, която сияе като светлината на света. Божият народ е светлината на света, но тази светлина се поддържа единствено от маслото на Светия Дух. Светият Дух често се свързва с хора в описанието, което Писанията дават за Него.

И от престола излизаха светкавици, гърмежи и гласове; и пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии Духове. Откровение 4:5.

Седемте светилника тук са отъждествени като „седемте Божии Духове“, а все пак ни се казва, че седемте светилника са седемте църкви.

Тайната на седемте звезди, които видя в Моята десница, и на седемте златни светилника. Седемте звезди са ангелите на седемте църкви; а седемте светилника, които видя, са седемте църкви. Откровение 1:20.

Седемте светилника са едновременно седемте Духове и Божията църква.

И видях, и ето, сред престола и четирите живи същества, и сред старейшините, стоеше Агнец, като заклан, с седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове, изпратени по цялата земя. Откровение 5:6.

Седемте рога и седемте очи са също и Светият Дух, Който е изпратен по цялата земя; и когато един християнин бъде кръстен, той е изпратен по цялата земя, защото е бил кръстен в името на Отца, Сина и Светия Дух. В благословението, произнесено над мъчениците от кризата на неделния закон и над всички онези, които са умрели във вярата в съвременния духовен Израил от 1844 година насам, именно Духът дава надгробното слово при погребението им, когато казва: „Да“, „за да си починат от трудовете си“, защото Той е бил с тях по време на трудовете им през целия път, докато не положиха живота си.

И чух глас от небето, който ми казваше: Пиши: Блажени са мъртвите, които отсега нататък умират в Господа. Да, казва Духът, за да си починат от трудовете си; и делата им ги следват. Откровение 14:13.

Когато разглеждаме края и началото на книгата Откровение, началото на Библията и началото на Евангелието от Йоан, откриваме, че и трите Лица на Божеството са представени, макар Отец да присъства там въз основа на прилагането на „ред по ред“. Синът е там, като се отъждествява като Алфа и Омега.

Ако разпознаем, че съчетаването на човечеството с божествеността е съчетаване на Светия Дух и човешкия род, тогава можем да разберем защо символите на Светия Дух са свързани заедно със символите на човечеството. Имайки тази перспектива предвид, се връщаме към двете „в началата“, които толкова често разглеждахме.

В началото Бог създаде небето и земята. А земята беше безвидна и пуста; и тъмнина покриваше бездната. И Божият Дух се носеше над водите. И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. И Бог видя светлината, че беше добро; и Бог отдели светлината от тъмнината. Битие 1:1–4.

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в началото беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него беше животът; и животът беше светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я обзе. Йоан 1:1–5.

Използвайки тези две свидетелства за „в началото“, Бог Словото, Който сътвори всичко, отдаде и Своя живот, защото „в Него бе животът“, и Неговият живот беше „светлината“ на човеците. „Светлината“ на сътворения човек е праведността на Твореца. Праведността на Твореца е фитилът в светилниците в светилището.

И ѝ бе дадено да се облече във висон, светъл и чист; защото висонът е праведните дела на светиите. Откровение 19:18.

Маслото, което подхранва фитила, представлява действието на Светия Дух в живота на вярващия. В началото земята беше в тъмнина и нямаше светлина. След това Исус даде Своя живот — живота, който беше в Него, — за да може да има светлина за човеците.

И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, чиито имена не са записани в книгата на живота на Агнето, заклано от създанието на света. Откровение 13:8.

Когато Исус избра да бъде жертва за човечеството, Той даде живота Си, за да имат хората светлина. Както е в случая в тези два пасажа, винаги когато се въвежда светлина, светлината поражда две категории поклонници, представени чрез светлина и тъмнина — чедата на деня или чедата на нощта.

Но вие, братя, не сте в тъмнина, та оня ден да ви постигне като крадец. Всички вие сте чада на светлината и чада на деня; ние не сме от нощта, нито от тъмнината. 1 Солунци 5:4, 5.

Когато разпознаем тясната вечна връзка, която Светият Дух има с чедата на деня, можем да разберем защо символите както на Божиите чедата, така и на Светия Дух са тъй тясно свързани. В последния откъс на Откровение виждаме Исус като Алфа и Омега, виждаме Отец чрез прилагането на ред върху ред, а Светият Дух дава Своето последно символично представяне на Самия Себе Си, защото светите мъже от древността говориха, движени от Светия Дух. Първото Му изявление за Самия Себе Си в Битие Го представя да се носи над водите, или да действа върху човечеството, а последното Му споменаване за Самия Себе Си е следното.

И Духът и невестата казват: Ела. И който чува, нека каже: Ела. И който е жаден, нека дойде. И който желае, нека вземе даром водата на живота. Откровение 22:17.

От началото до края Светият Дух е разпознат във връзка с човечеството, защото децата на деня представляват съчетание на божественост и човечност. Павел, както и Исаия, посочва, че хората са съдове; а светилниците в светилището имаха съдове, в които се поставяше фитилът, и маслото слизаше към съдовете, за да достави необходимото гориво за проявяването на светлината, която е правдата на Христос. Ние сме съдовете на Светия Дух, третата Личност на Божеството, както е разпознато от началото до края в Божието Слово и както ясно е посочено в писанията на Духа на пророчеството.

Вестта на втория ангел, която се изпълни в началото на адвентизма и в края, съдържа две различни вести: едната за църквата, а другата за света.